

der en række lande, inklusive Tyrkiet, der ikke opfylder på nuværende tidspunkt.

Jeg vil også sige til spørgsmålet om flertalsafgørelser: Er sandheden i virkeligheden ikke, at når vi diskuterer det her, så er det ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi skal afgive suveræniteten, men et spørgsmål om, at der er nogle områder, hvor vi som danskere har nogle vitale interesser, f.eks. på miljøområdet og på skatteområdet, hvor vi risikerer at få trukket tæppet væk under os, hvis ikke vi er med til at lave nogle fælles spilleregler, som gælder for det europæiske kontinent? Er det at afgive suveræniteten? Er det ikke at udvide den danske suveræniteten?

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Hr. Thulesen Dahl lever jo daglig i Folketinget, men får vel ikke gennemført sin politik hver dag og får vel ikke sin vilje hver dag. Det er da i hvert fald ikke min oplevelse af det. Jeg tror såmænd heller ikke, det er hr. Kristian Thulesen Dahls. Nu er der jo selvfølgelig det, at håbet beskammer jo ingen.

Jeg vil gerne spørge hr. Thulesen Dahl: Hvad er det, der er så forfærdeligt ved flertalsafgørelser? Det lever vi andre med hver dag, og det ærgrer vi os lidt over hver dag, men ikke desto mindre er vi med og får indflydelse, hvis vi vel at mærke ikke sætter os selv fuldstændig udenfor ved at være imod alt og alle. Hvad er det, der er så forfærdeligt ved det? Er det det, at EU overhovedet bliver i stand til at træffe nogle beslutninger? Er det i virkeligheden dér, det ligger? For det ønsker hr. Thulesen Dahl overhovedet ikke, uanset at disse problemer måske kun kan løses på tværs af landegrænserne.

Det er fuldstændig illusorisk at tro, at et EU kun kan operere med enstemmighed. Det er nonsens.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Jamen man må jo også tage den traktat alvorligt, som ligger. Der står, at europæiske lande kan søge optagelse i Den Europæiske Union. Jeg opfatter ikke Tyrkiet som et europæisk land, det gør jeg ikke. Det kan andre så gøre, og jeg vil meget gerne bede om, at de, der opfatter Tyrkiet som et europæisk land, vil redegøre for, hvordan de mener at kunne opfatte Tyrkiet som et europæisk land.

Allerede dér mener jeg at Traktaten har sat en afgrænsning, og det må jo være sådan, at man sætter en afgrænsning. Er det udgangspunktet for ordførerne, der er heroppe og spørger om Tyrkiets stilling, at alle, der ønsker det, uanset hvor de er placeret, skal have mulighed for at søge om medlemskab af Den Europæiske Union. Skal der slet ikke være nogen grænser?

Hr. Claus Larsen-Jensen siger, at der er nogle praktiske ændringer, som må foretages, for at udvidelsen kan finde sted. Jamen det er der jo, men man kan gå to veje:

Man kan sige, at man ønsker et stadig mere integreret EU-samarbejde, man ønsker en union, der fungerer stadig mere centralistisk, stadig mere ensrettet. Så er det jo rigtigt, så skal man gennemføre de praktiske ændringer, der foreslås, med flere flertalsafgørelser osv. osv., hvor man kan tryne de enkelte lande, der ikke ønsker at være med i den der ensretningsmodel. Det er jo klart. Sådan må det jo være.

Vores udgangspunkt er et ganske andet. Det er et mere fleksibelt opbygget samarbejde, der gør, at nationalstaternes interesser ikke trædes under fode, som de gør i dag, altså at man i højere grad respekterer de enkelte landes forskellighed, og at man ikke skaber den her ensretning, og hvis man ville det, kunne man også godt foretage udvidelsen og dermed også respektere de lande, der kommer ind i Unionen – deres særheder eller egenheder, eller hvad vi skal kalde dem. Det synes vi er den vej, vi bør gå.

Så må jeg sige til fru Mimi Jakobsen, tror jeg – jeg har bare skrevet MJ, men det står vist for fru Mimi Jakobsen – at det er jo godt at have humoristisk sans, når man hører fru Mimi Jakobsen, både når jeg hører hende, og når jeg læser udtalelser fra fru Mimi Jakobsen, for at svinge sig op og sige, det er nonsens, at man ikke bare sådan stemmer hinanden ned, synes vi er et helt forkert udgangspunkt.

Det, det handler om, er i virkeligheden, om man ønsker at respektere hinanden, om man ønsker at respektere landenes ret til forskellighed. Hvis man har det udgangspunkt, altså respekten for de enkelte landes egne måder at ville gøre nogle ting på, og ønsker, at det skal være fremme i samarbejdet, så er det jo ikke nonsens at gå ind for, at vi ikke bare skal have en hel masse nye flertalsafgørelsesområder. Tværtimod er det såre fornuftigt.